

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/80/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722010658
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6722010658.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného B. M., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 8. augusta 2023, o odvolaní obžalovaného B.F. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/127/2022 zo dňa 24.05.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/127/2022 zo dňa 24.05.2023 vo výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

o d s u d z u j e

obžalovaného B. M. nar. XX.XX.XXXX vo J., trvale bytom J., t. č. X. a X. K. Bystrica, občan SR,

podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V ostatných častiach zostáva napadnutý rozsudok nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/127/2022 zo dňa 24.05.2023 bol obžalovaný B. M. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej konzumácii alkoholu dňa XX.XX.XXXX v čase medzi XX.XX h - XX.XX h vo J., okres J., v blízkosti brehu rieky I., vo vnútorných priestoroch výmenníkovej stanice teplovodu, ktorá je prispôbena na obydlie, úmyselne fyzicky napadol V. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. a to tak, že ju po predchádzajúcej hádke opakovane bezdôvodne udieral päťami do tváre a búchal jej hlavu o stenu, následne zobral čierne nožnice a týmito ju bodol do pravej nohy, potom zobral malé kladivo, s ktorým ju udrel po temene hlavy a následne aj veľké kladivo, ktorým ju udrel do ľavej nohy v oblasti členku a po tom, ako prestal s fyzickými útokmi a upokojil sa, vyšla V. C. z tohto obydlia a utekala k vedľajšiemu príbytku bezdomovcov, odkiaľ si zavolała záchranku, ktorá ju odviezla do nemocnice, pričom obvinený odišiel na V. kolóniu XX, J., po tom, ako výmenníková stanica teplovodu začala z doposiaľ nezistených

príčin horieť, čím poškodenej V. C., nar. XX.X.XXXX, bytom J., podľa znaleckého posudku č. XX/XXXX M. M. I., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia traumatológia, spôsobil zranenia, a to otras mozgu, pomliaždenie hlavy v záhlaví, pomliaždenie tváre s krvným výronom okolo oka vpravo, zlomeninu nosových kostí, pomliaždenie hrudníka vpravo, bodnú ranu predkolenia vpravo veľkosti X cm, hryznú ranu ušnice vpravo, hryznú ranu 5. prsta ľavej ruky, pomliaždenie predlaktia vpravo s podkožným krvným výronom o veľkosti XxX cm, pomliaždenie kolena vľavo s podkožným krvným výronom o veľkosti 6x7 cm, pomliaždenie predkolenia vľavo s podkožným krvným výronom veľkosti 4x5 cm s nutnosťou hospitalizácie a s dobou liečby od 15.07.2022 do 16.08.2022, teda 32 dní, pričom v prípade väčšej intenzity nárazu úderu do hlavy, mohlo dôjsť k vážnejšiemu poraneniu mozgu alebo vnútrolebečných štruktúr a tým k ohrozeniu životne dôležitého orgánu a aj života poškodenej.

Za to okresný súd obžalovaného B. M. odsúdil podľa § X55 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným:
- spoločnosti Dôvera zdravotnej poisťovni, a. s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 25, IČO: 35 942 436 škodu vo výške 738,61 €,
- V. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. škodu titulom bolestného vo výške XXXX.- € (tritisícšesťstotridsaťtri eur) a škodu titulom poškodených vecí vo výške XXX,XX N..

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie, ktoré dodatočne písomne zdôvodnil prostredníctvom obhajcu dňa 16.6.2023. V dôvodoch odvolania uviedol, že odvolaním napáda výrok o vine a treste. Vyslovil názor, že prvostupňový súd vyhodnotil vykonané dôkazy nesprávne, keď uveril tvrdeniam poškodenej a právne kvalifikoval jeho konanie ako zločin ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., pričom ho mal právne kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. V tejto súvislosti uviedol, že z vykonaného dokazovania najmä zo Znaleckého posudku č. 49/2022 vypracovaného znalcom z odvetvia traumatológia M. M. I. vyplýva, že poškodenej nebola spôsobená ťažká ujma na zdraví, pričom znalec určil zranenia ako ľahké. Zo znaleckého posudku vyplýva, že nie je preukázané, že by udrel poškodenú do hlavy malým kladivom, ako to tvrdí poškodená, keďže na záhlaví poškodenej sa nachádzal krvný výron, avšak nie je preukázané spodobenie tohto výronu kladivom, nakoľko výron nemá tvar predmetu, t. j. v tomto prípade tvar kladiva. Z výsluchu znalca súčasne vyplýva, že intenzita úderov voči poškodenej bola nízka až stredná. Súčasne znalec uviedol, že iba (potencionálne) v prípade väčšej intenzity nárazu - úderu mohlo dôjsť k vážnejšiemu poraneniu mozgu alebo vnútrolebečných štruktúr a tým k ohrozeniu životne dôležitého orgánu alebo života poškodenej, čo sa však v danom prípade nestalo. Taktiež poukázal na znalecký posudok znalca z odboru psychológia Mgr. Františka Nociara, z ktorého vyplýva, že poškodená má tendenciu javiť sa pred druhými v lepšom svetle, podávať o sebe informácie tendenčné, vo svoj prospech. Táto tendencia sa môže prejaviť aj v opise skutku, kedy môže poškodená details skresľovať, aj keď sa nejedná o základné veci a skutočnosti. Napriek vykonaným dôkazom prvostupňový súd uveril tvrdeniam poškodenej, že ju udrel do oblasti záhlavia malým kladivom, a to napriek tomu, že v rámci vykonaného dokazovania boli vyvrátené viaceré iné tvrdenia poškodenej o jeho útoku. Súd podľa obžalovaného nesprávne vyhodnotil aj výpovede svedkov B. A., Q. C., Q. K., Q. M. a M. U., keď z týchto výpovedí mal za preukázané, že poškodená bola „veľmi bitá“, keďže ani jedna z týchto osôb nebola priamym svedkom útoku, pričom len videli následky zranenia, ktoré vyplývajú zo znaleckého posudku. G. úmysel spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví. A. o tom skutočnosť, že poškodená bola s ním vo výmeničke počas hádky, počas ktorej priebežne na ňu útočil, dlhú dobu, kedy by jej ťažkú ujmu spôsobiť mohol, avšak on kontroloval silu úderov na poškodenú, ako aj spôsob, akým boli údery vedené. Súd nesprávne vyhodnotil jeho obranu, keď neuveril jeho tvrdeniu, že sám upustil od útoku na poškodenú, pričom samotná poškodená tvrdila, že útok trval 3 hodinu. Keby chcel skutočne spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví, tak by tak urobil a nič by mu v tom v danej situácii nezabránilo, pričom by nedošlo len k pokusu ťažkého ublíženia na zdraví. Záverom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, pričom ho uznal vinným z trestného činu ublíženie na zdraví podľa § 156 Tr. zák., pričom mu uloží trest v trestnej sadze stanovenej pre tento trestný čin.

U. B. M. následne doplnil zdôvodnenie odvolania, pričom uviedol, že sa chce vyjadriť ohľadom toho útoku kladivom, o ktorom hovorí poškodená, pretože bol odsúdený na sedem rokov za niečo, čo nie je reálne. Pokiaľ by poškodenú udrel kladivom do hlavy, tak pri takom údere by nastalo veľmi vážne zranenie, ktorá poškodená neutrpela. Logicky to neseďí, že mal v úmysle dokaličiť kladivom do hlavy, nestalo sa to a ani reálne sa to nemohlo stať čo tvrdí poškodená. Žiadne kladivo nepoužil, ak by ju bil kladivom do hlavy, tak by neutrpela ľahšie zranenia.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, konanie obžalovaného prekvalifikoval na trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a uložil mu podľa tohto ustanovenia primeraný trest.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný, keďže okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými okolnosťami, podrobne vysvetlil, z akého dôvodu konanie obžalovaného kvalifikoval ako ťažkú ujmu na zdraví. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

Obžalovaný B. M. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyslovil súhlas s návrhom svojho obhajcu. Dodal, že nemal v úmysle poškodenú spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Je pravdou, že ju zbil, je mu to ľúto. Odsúdenie na sedem rokov považuje za vysoký trest.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného čiastočne dôvodné.

Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok pokiaľ ide o výrok o vine tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného B. M. a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., ak súd prvého stupňa postupoval podľa cit. ustanovenia, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, a to že jeho úmyslom nebolo spôsobiť poškodenú ťažkú ujmu na zdraví. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si

neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Odvolačí súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že základné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi náležite vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje.

V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd pripomína, že obžalovaný B. M. síce nepopiera spáchanie skutku vymedzeného v napadnutom rozsudku, avšak namieťa právnu kvalifikáciu, keď uvádza, že poškodenej nemal v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.

Zo spáchanej trestnej činnosti je obžalovaný jednoznačne usvedčovaný na základe výpovede poškodenej V. C., svedkov B. A., Q. K., Q. M., Q. C., rozsiahlym znaleckým dokazovaním a obstaranými listinami. Všetky tieto dôkazy tvoria ucelenú, ničím nenarušovanú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, ktoré jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú z uvedeného skutku obžalovaného. Sám obžalovaný sa ku skutku priznal, spochybnil len svoj úmysel spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví.

Pokiaľ obžalovaný tvrdí, že nemal v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu poškodenej, tak tieto jeho tvrdenia neboli ničím preukázané. Naopak, pri úderoch, ktoré uštedril poškodenej bola intenzita nízka, ktorá sa však postupne zvyšovala, následok čoho bol znaleckým dokazovaním objektivizovaný zdravotný stav poškodenej po útoku obžalovaného. Obžalovaný pri takýchto úderoch nemohol vedieť, ako poškodená zareaguje, čo potvrdil aj znalec M. M. I. pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní zotrval na záveroch podaného znaleckého posudku a ďalej uviedol, že stačilo, aby v danom momente udel na citlivejšie miesto na tele, príp. zlý stav organizmu poškodenej a následok by bol podstatne horší. Krvný výron aj pri útoku kladivom nemusí zanechať známky, resp. tvar tohto predmetu, t. j. kladiva. Všeobecne možno povedať, že intenzita úderu na hlavu bola stredná, nedá sa to však jednoznačne klasifikovať. Zo znaleckého posudku č. 49/2022 zo dňa XX.XX.XXXX M. M. I., ktorý nepriamo usvedčuje obžalovaného, vyplýva, že mechanizmom vzniku pomliaždenia hlavy v záhlaví, pomliaždenia tváre s krvným výronom okolo oka vpravo, zlomeniny nosových kostí, pomliaždenie hrudníka vpravo, pomliaždenia predlaktia vpravo, pomliaždenia kolena vľavo a pomliaždenie predkolenia vľavo, bol priamy náraz/úder do poranenej časti, či sa jedná o úder rukou, kopnutie nohou, úder predmetom alebo narazenie pri páde na zem, sa nedá lekárske dokazovaním rozlíšiť, dá sa opierať iba o výpovede svedkov. I. rana ušnice a 5. prsta ľavej ruky vznikla pohryzením od útočnika. K. rana 1. predkolenia vznikla bodnutím ostrým predmetom. Poranenia mohli vzniknúť tak, ako to popisuje poškodená V. C. a teda v dôsledku úmyselného konania inej osoby. Ani odvolací súd preto neuveril tvrdeniu obžalovaného, že svoje konanie mal pod kontrolou a keby chcel, tak by poškodenej spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Z dokazovania vyplýva pravý opak, že obžalovaný chcel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenej, bolo však len výsledkom zhody okolností daného prípadu, príp. aj strach obžalovaného s možného následku pri pohľade na poškodenú, že vo svojom zámere nepokračoval ďalej, resp. väčšou intenzitou. Na tomto závere nič nemení ani výpoveď poškodenej, ktorá sa v niektorých detailoch odchyľila od svojej skoršej výpovede. Je však logické, že po istom čase si nielen poškodená, ale akýkoľvek svedok nemusí presne pamätať, ako do detailov prebiehal skutok. Podstatné je, že tvrdenia poškodenej boli objektivizované znaleckým posudkom vypracovaným znalcom M. M. I..

Žalovaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí, kto inému úmyselne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Objektom tohto trestného činu je ľudské zdravie a predmetom útoku je človek. Ide o úmyselný trestný čin. Z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví postačuje zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže tento ťažší následok spôsobiť a bol s tým uzrozumený. Na

také uzrokovanie z dôkazného hľadiska možno usudzovať najmä z povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity a najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval, ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany páchatel'a predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal, a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Súd pripomína, že sa jedná o otázku, ktorú je kompetentný riešiť len súd ako otázku právnu, k riešeniu ktorej znalci poskytujú len podklady.

Z hľadiska úmyslu obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví postačuje zistenie, že vedel, že môže svojím konaním takýto následok spôsobiť a bol s tým uzrokováný [§ 15 písm. b) Tr. zák.]. Na takéto uzrokovanie možno usudzovať najmä z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania, predmetu ktorým bol útok vedený a najmä proti ktorej časti tela útok smeroval, vrátane jeho pohnútky. V danom prípade obžalovaný na útok použil päste, ktorými udieral poškodenú do tváre, pričom nebolo vylúčené ani znaleckým dokazovaním, že obžalovaný použil menšie kladivo na úder do hlavy, keďže poškodená mala krvné výrony na hlave. Obžalovaný viedol útok do oblasti hlavy, kde je uložený mozog - životne dôležitý orgán, následkom čoho došlo k dočasnej funkčnej poruche mozgu, pričom iba zhodou okolností nedošlo k ťažkej ujme na zdraví.

Konanie obžalovaného okresný súd potom po právnej stránke správne kvalifikoval ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., pretože sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, v úmysle spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojvôle.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu nepostupoval správne, preto výrok o treste v celom rozsahu zrušil a rozhodol o treste sám.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu, odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Súd prvého stupňa síce správne konštatoval, že v prípade obžalovaného je možné vzhľadom na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., keďže obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený s poukazom na jeho záznamy v registri trestov, z ktorých vyplýva, že bol dvanásťkrát právoplatne odsúdený za rôzne trestné činy. Na druhej strane však nesprávne na túto priťažujúcu okolnosť prihliadol, pretože súčasne aplikoval ust. § 38 ods. 5 Tr. zák., ktoré vylučuje použitie ust. § 38 ods. 4 Tr. zák. Pokiaľ súd prvého stupňa len chcel upozorniť na túto priťažujúcu okolnosť bez toho, aby na ňu prihliadal v súlade s § 38 ods. 2 Tr. zák. bolo potrebné z jeho strany túto skutočnosť uviesť v odôvodnení rozsudku, čo však neurobil. Rovnako vo svojom odôvodnení bližšie neodôvodnil, prečo v danom prípade aplikoval ust. § 38 ods. 5 Tr. zák.

Za tým účelom si odvolací súd vyžiadal rovnopis rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/98/2002 z 21. 2. 2003, z ktorého vyplýva, že obžalovaný B.F. bol právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. X z. č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku, za ktorý mu bol uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 24 mesiacov. Tento trestný čin

v súlade s § 437 Tr. zák. možno v súlade s § 11 Tr. zák. považovať za zločin, pretože trestná sadzba za uvedený trestný čin bola 2 až 10 rokov.

Vzhľadom na to, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený za zločin, bolo nevyhnutné v jeho prípade postupovať podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. a zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu. Obžalovanému tak bolo možné ukladať trest odňatia slobody v modifikovanej trestnej sadzbe 7 až 10 rokov. V takto upravenej trestnej sadzbe uložil trest aj súd prvého stupňa.

Odvolačný súd však na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, a to s poukazom na § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. e) Tr. zák., pretože zohľadnil skutočnosť, že v danom prípade išlo o spáchanie zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Trest ukladaný v modifikovanej trestnej sadzbe by bol pre obžalovaného neprimerane prísny a plnil by len represívnu funkciu a nie aj výchovnú funkciu. Krajský súd preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, ktorý povedie k dosiahnutiu účelu trestu tak, ako to je vyjadrené v ustanovení § 34 Trestného zákona.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúci význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel aj odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie, takto uložený trest, nemožno považovať za neprimeraný. Uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih páchatela je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie a takto uložený trest nie je možné považovať za mierny.

Odvolačný súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Napokon, odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za správny v časti, v ktorej okresný súd rozhodol o nárokoch na náhradu škodu, preto v tejto časti ostal napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.